

Marinka Poštrak

Razkosani angeli

Razkosani angeli

V mojih očeh
kipijo snežni oblaki.

Rahli kot pena,
jedki kot zrna soli.

Na strminah vek
zakrvavijo
ob ostrih vrhovih smrek
v najini pokrajini.

Gosti kot ribnik noči,
ki ga prerašča mrest.
Solzni v globini zrkel
kot kristalni smeh.

Kako samo drsijo
in se drstijo –
ti z meči vetra
razkosani angeli!

V brezno zenic lovim
njihove krhke prstke,
lupine oči, olupke kože
in prah zdrobljenih peruti.

Kvartet

Podrgnem se ob tvoji skorji
do strune žil.
Ko kri zacvrči, umaknem lok –
preblizu si na balkonu dotikov.

Prebadam partituro tvojih vek
z vražjimi trilčki, ki te zaklinjajo –
to delam za tvoj in svoj smeh.

Pilim nočno črtovje pogledov
za rešetko trepalnic
varno skritih –
predaleč si za zublji umikov.

Na pogorišču oči
igra nemi kvartet –
brez not,
brez zvezd.

Pomladni nokturno

Ko ležem v razprto dlan večera,
me objamejo tvoji,
s prstani mesečine okovani prsti.

Koža zadrhti.
Ost smreke prebada nebo,
vzbrstelo s krokarji.

Za oknom
kasne ure pasejo
drobnico mojih dni.

Pina v snu.
Bolj angelska
kot vse angelske trume.

Živali bedijo
ob moji strani.
Vdani in zvesti stražarji.

Rosa mi liže noge
in pije strah
iz oči.

Krčim srež.
Zamrznjene struge besed
kopnijo tjavendan.

Ob vznožju pesmi
me pričakaš
s pogledom goniča.

Za odtenek še bolj goreče
ginem v soju pomladi.
V prasketanju te noči.

Zadnja večerja

vate vstopam
sama in bosa

čez dvorišča otroštva
po slepi ulici sle
čez betonske pregrade samote

moje ustnice te pijejo
moji zobje te grizejo

na mizi žejnih misli
po prtu razdrobljene kože
globoko v terri rosi srca

Na bojišču pomladi

Ojeklenelo aprilsko nebo
je razglasilo vojno napoved.
Zlovešče zloščeno v bojno opravo.

Tulipani na gredah cest
so izostrili svoje osti za pokol.
Izstrelim jih tik pred osutjem.

Hortenzije so postrojile tarče
svojih oči za pokop.
Razstrelim jih, preden spregledajo.

Na bojišču pomladi se urim
iz pehote v konjenico samote.
Z ostrogami besed, izurjenih v čakanju.

Ustrojenih v molk.
Pognanih z melanholijo
v zasnežen poletni galop.

Votli golobi

votlost je zazijala
kot si napovedal
v očeh in v prstih

zdaj ko dež votli noč
sedam k nikogaršnjim nogam
in se listam
kot da se ne poznam

bolj kot kdaj koli votla
z votlimi prsti tipkam
edino to znam

takrat popadajo
iz votlin moje kože
glinasti golobi

izvotlim jih z vatli molka
med rafali
votlih spominov

votla merim utrip
njihovi votli
samoti